

A külső ajtó csapódására figyelt fel, de a kapu felé igyekvő, túllontúl ismerős cipősarkak kopogása riasztotta.

Felugrott.

Az asztalka, tálca, étel feldől, összemocskolta a gyapjútakarót, úgy tűnt, a zsiradék kéjjel törölközik belé. Ő pedig nem érzett fájdalmat, még sajnást sem a gerincében. Kirohant.

A fürdőszoba kövén hevert a kopott háziköntös, a széttaposott papucs, a levegőben illatos, meleg vízpára — de az előszobában már semmi nyom. Zárt ajtó. Saját kulcsáért futott vissza, a heverő faperemén meglelte, ám behozhatatlan másodperceket vesztített.

Az udvaron mélységes csönd, a temetők csöndje — a kapu zárva. Esztelelenül nézett körül. Fusson vissza megint a lakásba? Pillantása a levélszekrényre esett.

A reteszt rettegve tolta félre: semmi. Semmi üzenet. Csupán az alsó bádoglemezen feküdt békességben az asszony jellegzetesen megkoptatott, egyetlen kapukulcsa.

